

KONINGIN

HarperCollins Young Adult
Ook verkrijgbaar van Aimée Carter:

Goddess Test

- De Godinnentest
- De Godinnenjacht (internetverhaal)
- De Godinnenwraak
- Het Godinnenoffer

Blackcoat Rebellion

- Marionet
- Gevangene
- Koningin

KONINGIN

Aimée Carter

Vertaling Sandra C. Hessels

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2015 Aimée Carter
Oorspronkelijke titel: *Queen*
Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference
Omslagontwerp: Harlequin (UK)
Bewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Foto auteur: onyonet photo studios
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wöhrmann B.V., Zutphen

ISBN 978 94 027 1840 9
NUR 285
Eerste druk januari 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Matrice

Spreekbuis

Uitkijkend over de verzamelde menigte voelde ik mijn hart in mijn keel kloppen. De inwoners van Elders schuifelden rusteloos heen en weer, en hun rode en oranje overalls zorgden voor wat kleur in een verder grijs winterlandschap. Ik merkte dat ze ongeduldig werden.

Ze waren niet de enigen.

‘Knox, iedereen staat te wachten,’ zei ik vanuit mijn hoekje van het podium dat de Blackcoats, de Zwarte Rebellen, de afgelopen dagen in elkaar hadden getimmerd. Het was gemaakt van willekeurige materialen die ze hadden weten te redden uit de gebouwen die waren vernield tijdens de Slag om Elders. Het was nu twee weken later en ze haalden nog steeds lijken onder het puin vandaan.

Knox Creed, een van de leiders van de rebellenbeweging – en zogenaamd mijn voormalige verloofde – keek op van zijn plek onder aan het trapje. Zijn voorhoofd was geplooid, de ergernis viel duidelijk van zijn gezicht af te lezen. ‘Daarvan ben ik me bewust,’ zei hij. ‘Maar ik kan weinig doen om er meer vaart achter te zetten.’

Ik sprong de treden van het trapje af om me bij hem en de an-

dere Zwarte Rebellen die in de buurt stonden te voegen. Hij had zijn afkeer van mijn allesbehalve gehoorzame houding flink laten blijken, en ook al had ik mijn best gedaan om alles volgens het boekje te doen sinds de Slag voorbij was, het liep nog steeds niet lekker tussen ons. Ik wist niet zeker of onze vriendschap ooit helemaal hersteld zou kunnen worden, ongeacht de afloop van de opstand. Al hadden we op dit moment wel belangrijker zorgen: hij moest een opstand leiden, en ik een toespraak geven. Zodra de camera's er klaar voor waren.

'Benjy zei dat de repetitie vanmorgen prima was gegaan,' zei ik. 'Is er nu een probleem?'

'Er is altijd een probleem,' zei Knox. Hij draaide zich van me af en sprak in een manchetmicrofoon: 'Waarom duurt het zo lang?'

Ik wachtte stilletjes af terwijl hij luisterde naar het antwoord dat via zijn oortje werd doorgegeven. Hij mompelde iets voor zich uit wat op een vloek leek, en nu was het mijn beurt om te fronsen. 'Hoelang nog?'

'Het kost vrij veel moeite om door de beveiliging van de zender heen te komen,' zei hij. 'Iets met encrypties en wachtwoorden.'

Met andere woorden: niets waarbij ik me nuttig kon maken. Knox overigens ook niet. 'Waarom nemen we de speech niet gewoon op? Dan zenden we hem uit zodra ze de beveiliging hebben weten te omzeilen. Is dat niet makkelijker?'

'Als het nodig is, doen we dat, maar we kunnen ze best nog een paar minuten geven.' Alsof hij zich nu pas realiseerde dat ik vlak naast hem stond, moest hij twee keer kijken voor hij me zag. Zijn donkere ogen namen me van top tot teen in zich op. 'Ben je in bad geweest?'

Ik knipperde. ‘Serieus? Ik heb ze net een uur lang mijn haar en make-up laten doen.’

‘Wat hebben ze gedaan dan? Een uur naar je zitten staren?’ Hij kamde met zijn vingers door mijn haar in een poging om... iets te doen. Ik wist niet wat de bedoeling was. ‘Je lijkt totaal niet meer op Lila.’

Lila Hart was een van de oprichters van de Blackcoats en toevallig ook het nichtje van minister-president Daxton Hart. Vier maanden geleden, op mijn zeventiende verjaardag, was ik ontvoerd en had ik een chirurgische ingreep ondergaan om exact op haar te lijken, zodat ik haar plaats kon innemen. Zij was Knox’ echte verloofde geweest. Ik deed alleen maar alsof.

Maar nu de rust was teruggekeerd, wist de hele wereld dat er twee van ons waren. Lila werkte voor Daxton – en het kon niet anders dan dat hij haar ergens mee chanteerde. Dat moest wel een kwestie van leven of dood zijn, want de Lila Hart die ik kende was weliswaar niet bepaald moedig, maar ze zou nooit publiekelijk de regering steunen die haar vader had vermoord en van haar moeder een voortvluchtige rebel had gemaakt. Niet zomaar. Niet tenzij er een pistool tegen haar hoofd gedrukt werd – of tegen dat van iemand anders.

We konden echter weinig doen aan Lila’s plotselinge omslag in loyaliteit, en ik werkte wel voor Knox en de Zwarte Rebellen. Er was genoeg waarmee hij me kon chanteren, maar dat deed er allemaal niet toe, want Knox wilde me hier eigenlijk niet hebben. Ik bevond me in Elders omdat ik hier wilde zijn. Ik stond op het punt een grote menigte Amerikanen toe te spreken omdat ik wilde doen wat juist was. Het maakte niet uit hoe vaak ze me on-

der druk zetten om te vertrekken. Niets had me van gedachten kunnen laten veranderen.

‘Ik lijk precies op Lila, en dat weet iedereen op deze plek maar al te goed,’ sprak ik vastberaden. ‘Jij merkt de verschillen gewoon nu pas echt. In ons jeugdhuis waren er twee jongens – een identieke tweeling, die niemand eerst uit elkaar wist te houden. Maar hoe beter we hen leerden kennen, hoe eenvoudiger het werd om...’

‘Hou maar op. Ik weet heel goed hoe je een tweeling uit elkaar kunt houden.’ Zijn frons werd dieper en ik vroeg me af wat ik nu weer had gezegd dat hem zo frustreerde. Maar de frons was even gauw weer weg. Waarschijnlijk sprak er op dat moment iemand tegen hem, want hij liet mijn haar met rust en drukte tegen zijn oortje. ‘Goed zo. Kitty, ze zijn gereed. Denk aan alle speerpunten van de speech. En zou je je daar dan alsjeblieft ook eens een keer-tje aan willen houden?’

Ik schudde mijn haar los, zodat mijn schouderlange blonde kapsel kon vallen hoe het wilde. ‘Mag ik mijn versie van de gebeurtenissen vertellen, of de jouwe?’

‘Ik wil dat je de waarheid vertelt,’ zei hij. ‘De volledige waarheid. We kunnen ons geen leugens en misleiding meer permitteren, niet nu Lila en Daxton het volk alleen maar van alles wijsmaken.’

Mijn mondhoeken kropen langzaam omhoog tot een glimlach. ‘Echt waar? De volledige waarheid?’

Zijn donkere ogen ontmoetten de mijne en hij leunde naar me toe tot ik de grijze kleur rondom zijn irissen kon zien. ‘Tot op de laatste details.’

Wat zijn gedachtegang ook was, waarvoor hij me ook ge-

bruikte, het maakte mij niet uit. Hij gaf me toestemming om, voor het eerst in maanden, mezelf te zijn. En ik zou hem niet teleurstellen.

Iemand had een felle lamp opgehangen boven mijn plek achter een geïmproviseerd spreekgestoelte, en ik beklom het trapje ernaartoe. Mijn laarzen bonkten op de planken. Honderden gezichten staarden vol verwachting naar me op, maar hoe meer ik me concentreerde op de menigte, hoe meer ontevredenheid ik zag. De inwoners van Elders, die niet alleen de Slag hadden overleefd maar in sommige gevallen zelfs een levenslange gevangenschap hier, waren lang niet zo vergevingsgezind als de meesten. In de paar dagen die ik hier als gevangene had doorgebracht, was ik zo vaak in elkaar geslagen en bedreigd dat ik de tel was kwijtgeraakt. Ze waren vijandig, genadeloos en zorgden in eerste instantie alleen maar voor zichzelf.

Toch was dit anders. De regering had diverse belangrijke toevlieden naar Elders geblokkeerd en de meeste winkels waren tijdens de Slag vernield. Hoe meer tijd er verstreek, hoe minder bestaansmiddelen Knox en de Zwarte Rebellen voor iedereen hadden. Ze leden honger. Als ik dit niet deed – als ik er niet in slaagde om de mensen te overtuigen dat ze naar me moesten luisteren – dan zouden ze verhongeren. En dat wisten zij ook.

Ik schraapte mijn keel. De microfoon die aan het spreekgestoelte was bevestigd versterkte mijn stem, waardoor hij echoënd over het plein schalde. Twee weken geleden had er nog een kooi midden op dit plein gestaan, waar opstandige inwoners elke avond gedwongen werden op leven en dood te vechten voor een tweede kans. Nu was er niet meer van over dan een bonk gesmolten staal.

Het leven in Elders was niet eenvoudig, en dat zou het nog lange tijd niet zijn. Maar de verwrongen kooi diende als aandelen dat het de mensen hier nu toch ietsje beter afging.

Vanuit mijn ooghoek zag ik Knox met over elkaar geslagen armen staan. Hij knikte me toe, en ik hoefde hem niet te horen om te weten wat hij me probeerde duidelijk te maken. Ze zouden de toegang tot de zender niet eeuwig open kunnen houden. Als ik wilde dat de vijfhonderd miljoen mensen die in de Verenigde Staten woonden naar me zouden luisteren, dan moest ik nu echt iets gaan zeggen.

Ik verdrong dat aantal weer en stak mijn kin in de lucht. Dit draaide niet om mij. Dit ging om de opstand, om vrijheid, om doen wat juist was voor het volk – ik was alleen maar een spreekbuis. Meer niet.

‘Goedemiddag,’ zei ik, en voor het eerst gebruikte ik mijn eigen stem en accent, niet het dialect dat ik me afgelopen september met zoveel pijn en moeite had aangeleerd. ‘Zoals jullie zo onderhand vast weten, is mijn naam niet Lila Hart.’

Er gleed een geroezemoes door de menigte, en Knox ademde heel diep in. Zijn schouders bewogen langzaam op en neer. Zijn lippen waren opeengeperst, en zelfs op zes meter afstand zag ik de angst en de hoop in zijn ogen. We waren ons er allebei maar al te goed van bewust hoeveel er op het spel stond.

‘Mijn naam is Kitty Doe, en ik ben zeventien jaar geleden hier geboren, in Sectie X van Elders,’ zei ik. ‘Mijn biologische moeder is Hannah Mercer, en mijn biologische vader was minister-president Daxton Hart.’

Dit waren feiten die ik zelf pas twee weken eerder te weten was gekomen, toen Hannah – mijn moeder – haar affaire met de mi-

nister-president had opgebiecht. De woorden bleven bijna in mijn keel steken, en zelfs nadat ik ze talloze keren voor mezelf had herhaald, klonken ze nog steeds onwerkelijk.

‘Ik heb geluk gehad,’ ging ik verder, ‘door wie mijn vader was. Hij had de macht om iets voor me te regelen buiten de hekken van Elders, in een jeugdhuis voor Extra’s en weeskinderen in Washington D.C. Voor zover ik weet, ben ik de enige persoon die Elders ooit heeft verlaten.’

Zodra iemand werd veroordeeld voor een misdaad, hoe onbenullig of ongevaarlijk ook, werd hij naar Elders verbannen om daar de rest van zijn leven te slijten. Volgens Augusta Hart, Daxtons moeder, de meedogenloze ijskoningin, was dat om overbevolking tegen te gaan. In werkelijkheid was het voor de regering gewoon weer een manier om het volk te onderdrukken.

‘Ik ben opgegroeid in een jeugdhuis met negenendertig andere kinderen,’ zei ik. ‘Ik dacht dat ik een vrij normaal leven leidde. Ik ging naar school. Ik speelde met de andere kinderen. We ontweken de Schilden, slopen stiekem de markt op en stelden ons voor hoe ons leven eruit zou zien na onze zeventiende verjaardag, wanneer we de toets hadden afgelegd en volwassen zouden zijn. Maar er was één ding dat niemand ons ooit had verteld: dat de vrijheid waarvan we droomden, de vrijheid om onze eigen keuzes te maken en te beslissen hoe ons leven eruit zou gaan zien, één grote illusie was. We waren zo naïef om erin te geloven, maar we wisten ook niet dat we er vraagtekens bij hadden moeten zetten tot het te laat was,’ voegde ik er nog aan toe.

‘We krijgen allemaal een rang toebedeeld op basis van die ene toets. We worden vergeleken met de rest van de bevolking en krijgen dan ons plekje toegewezen. Een lage II, een hoge VI – het

maakt niet uit. We hebben helemaal niets te zeggen over ons eigen leven. Onze rang is allesbepalend: onze baan, ons huis, onze burens. Waar we wonen, wat we de hele dag doen, hoeveel voedsel en zorg we krijgen – die rang kan zelfs bepalen wanneer we sterven. Enkelen van jullie hebben het geluk gehad eenvoudig werk te krijgen, dat geen al te zware lichamelijke inspanning vereiste. Maar anderen zijn minder gelukkig. Mij zat het ook niet mee.’

Ik draaide me om en veegde mijn haar opzij om de VII te laten zien die in mijn nek getatoeëerd stond, met het littekenweefsel in de vorm van een X eroverheen. Ik liet de camera er een ogenblik op rusten voor ik me terugdraaide.

‘Wat je nu ziet is een VII, maar de ribbels onder mijn huid verraden mijn echte rang: een III. Dat leverde me een baan op als rioleringschoonmaker, ver van huis en van de enige familie die ik ooit gekend heb. Het is goed en eerlijk werk,’ ging ik verder, ‘maar het was niet waarvan ik had gedroomd. Ik was niet meer dan een radertje in een machine die ons voorstellingsvermogen te boven gaat, maar omdat ik het niet kon verkroppen weg te moeten gaan bij mijn dierbaren, koos ik ervoor om ondergronds te gaan en me in plaats daarvan schuil te houden in een bordeel.’

Op een gegeven moment tijdens mijn toespraak was Benjy bij Knox naast het podium komen staan. Zijn rode haar vlamde in het zonlicht, en de ontspannen uitdrukking op zijn sproetengezicht gaf me moed. Ik schonk hem een kleine glimlach. Ik had mijn hele leven en toekomst op het spel gezet zodat ik bij hem kon blijven, maar hij was van mij – hij was privé. En ook al kon iedereen in Elders ons samen zien wandelen, samen zien oefen-

nen met wapens of de herstellende slachtoffers van de strijd samen zien verzorgen, ik was niet van plan om de hele wereld over hem te vertellen. Hij was mijn achilleshiel, en ik wilde niemand een kans geven om die zwakke plek tegen me te gebruiken.

‘Geef me nog een ogenblik, je zult merken dat dit verhaal ergens naartoe gaat,’ zei ik naarmate meer en meer mensen onrustig heen en weer bewogen en naar degenen naast hen keken. De onthulling dat ik de buitenechtelijke dochter van de minister-president was had me even meer aandacht opgeleverd, maar dat was van korte duur. De Zwarte Rebellen wilden dat ik mijn verhaal zou vertellen. Ik was niet het enige slachtoffer van de familie Hart, maar wel de enige gedupeerde om wie het volk al gaf, zonder zich te realiseren wie ik in werkelijkheid was.

‘Dat bordeel werd bezocht door Daxton Hart, en hij betaalde voor me. Maar in plaats van... je weet wel... bood hij me een VII.’ De hoogste rang in ons land, die je alleen kreeg als je binnen die allerhoogste familiekring geboren werd. ‘Destijds had ik er geen flauw benul van dat ik daadwerkelijk een Hart was, maar dan nog... niemand zegt nee tegen een VII. Niemand. Een VII betekende luxe, genoeg te eten en een goed leven – althans, dat dacht ik. Het was geen heel lastige keuze, dus zei ik ja.’ Ik richtte mijn starende blik op een pijnlijk magere vrouw in een rode overall. Ik herkende haar niet, maar ik moest iemand aankijken. ‘Toen we het bordeel verlieten, zag mijn beste vriendin ons per toeval samen vertrekken. Daxton Hart liet haar vermoorden in een steegje, en terwijl ik schreeuwde en gilte diende hij me iets toe waardoor ik het bewustzijn verloor. Ik werd pas twee weken later wakker, en op dat moment was ik gemaskeerd: chirurgisch getransformeerd tot een identieke kopie van Lila Hart, op wie

enkele dagen daarvoor in het geheim een aanslag was gepleegd door haar familie.’

Weer rimpelde er geroezemoes door de menigte, en de vrouw naar wie ik keek hield mijn blik vast. Ik had de aandacht weten vast te houden. Mooi zo.

‘Ik kreeg de keuze: me voordoen als Lila of sterven. Het was eigenlijk geen echte keuze. Dat is het nooit wanneer je recht in de loop van een geweer kijkt en wacht tot iemand de trekker overhaalt. Ik dacht dat de rest van mijn leven er zo uit zou zien, als een reeks kogels die ik steeds maar wist te ontwijken, tot mijn geluk op een dag op zou zijn. Maar toen ik ermee instemde de rol van Lila te spelen, ging er een heel nieuwe wereld voor me open. Niet alleen was er de onnavolgbare luxe die hoorde bij het dagelijks leven binnen de familie Hart, ook kreeg ik een kans om iets van betekenis te doen, en wel dankzij een revolutionaire groep die zich de Zwarte Rebellen noemt. Zodra mijn training om Lila te worden van start ging, zorgden Celia, Lila’s moeder, en Knox, Lila’s verloofde, ervoor dat ik ook werd onderwezen over de Blackcoats. Al hoefden ze me niets te vertellen over het onrecht dat ons volk dagelijks treft. Over de Schilden die vaak genoeg onschuldige mensen vermoorden of arresteren omdat ze aan een quotum moeten voldoen, of omdat ze een rotdag hebben en daarbij de macht om hun slechte humeur op ons af te reageren. Dat wist ik allemaal al, want van kinds af aan deed ik niet anders dan Schilden ontwijken. Wel vertelden Celia en Knox me dat mensen met rang II verrot voedsel te eten krijgen, in huizen met een lekkend dak wonen, en dat ze niet op respect of steun van iemand de hogere rangen hoeven te rekenen. Ze vertelden me dat de meeste Extra’s van mensen met rang II en III naar

Elders werden gestuurd, om op te groeien in een gevangenis waar ze nooit een glimp van de buitenwereld zouden opvangen. Ze legden me uit dat ons hele verdere leven wordt bepaald door één enkel geschiktheidsexamen dat uitsluitend kijkt naar één bepaalde vorm van intelligentie, en dat kinderen wier ouders tot rang V of VI behoren bepaalde voordelen kunnen verwachten. Denk aan bijles of zelfs voorkennis. Sterker nog: alle twaalf ministers van de Unie hebben een VI gekregen, en niet omdat ze die eerlijk hebben verdiend, maar vanwege de rang waartoe hun familie behoort. Ze hebben die hele toets nooit afgelegd, en hun kinderen hoeven dat ook niet te doen.'

Eventjes haalde ik adem. 'Voordat ik Lila werd, geloofde ik de leugens die de regering ons voorschotelde: dat we zelf ons eigen leven konden invullen, dat er voor ons gezorgd zou worden, mits we maar hoog genoeg scoorden bij die test. De overheid zou ons zeggen waar we thuishoorden, en ons werd verzekerd dat iedereen een plekje in de maatschappij heeft. Ik geloofde het toen ze ons wijsmaakten dat we allemaal belangrijk en nodig waren. Ik had het leven dat ze voor mij hadden uitgestippeld weliswaar afgewezen, maar toch geloofde ik die beloftes. De eerste les op dat gebied volgde al snel, op de dag dat ik me voor het eerst officieel mocht voordoen als Lila. Daxton Hart bracht me naar een bebost gebied voor een jachtpartij. Al jaagden we daar niet op herten of kwartels,' voegde ik eraan toe. 'We bevonden ons in Elders, en we jaagden op mensen.'

Dat liet ik een ogenblik bezinken, en de toeschouwers starden me met bleke gezichten en open gezakte monden aan. In de paar dagen die ik hier als gevangene had doorgebracht, had ik al gauw ontdekt dat geen van de inwoners van Elders wist waar-

óm zovelen van hen ertussenuit werden gepikt om vervolgens spoorloos te verdwijnen. Nu wisten ze het. Nu wist iedereen dat mensen met rang VI en VII op hen hadden gejaagd, bij wijze van sport, omdat er niemand was geweest die hen tegenhield.

‘Iedereen met rang VI en VII deed mee aan deze jachtpartijtjes, en van Lila – en dus van mij – werd verwacht dat ze haar mond hield en zich erbij aansloot. Dat deed ik dus ook, want hoe vreselijk ik het ook vond om te zien hoe onschuldige mensen stierven, ik wist dat als ik me gedeisd hield en deed wat er van me verwacht werd, ik later een kans zou hebben om anderen écht te helpen. Amerika zou een eerlijke meritocratie moeten zijn: we zouden allemaal moeten ontvangen wat we verdienen op basis van onze vaardigheden en intelligentie. Maar er bestaat dus een kleine groep mensen die, in tegenstelling tot de rest van het volk, in luxe wordt geboren. Ze hoeven geen dag te werken om die luxe te verdienen. De familie Hart vormt een onderdeel van die groep, al is geboren worden binnen de bevoorrechte rangen dus niet de enige manier om een VI of een VII te krijgen. Ik kreeg bijvoorbeeld een VII nadat ik was gemaskeerd. En ik was niet de enige.’

Ik greep de rand van het spreekgestoelte zo stevig vast dat ik een splinter in mijn handpalm voelde dringen. ‘Meer dan een jaar geleden is een andere burger gemaskeerd om door te gaan voor een van de Harts. Een man genaamd Victor Mercer. Alleen werd hij niet gemaskeerd om te lijken op een achtergrondfiguur als Lila, die te veel stappen verwijderd is van een machtspositie om meer te kunnen zijn dan een pionnetje. Nee, Victor Mercer werd gemaskeerd om in de voetsporen te treden van niemand minder dan Daxton Hart, de minister-president van de Verenigde Staten.’

Er steeg een hoorbare schrikreactie op uit de menigte, en ze drongen verder naar voren om meer te horen en een beter plekje te bemachtigen. Victor Mercer was een hooggeplaatst functionaris geweest, die Elders jarenlang samen met zijn broer had geleid. Waarschijnlijk waren er genoeg voormalige gevangenen die maar al te bekend waren met zijn sadistische trekjes. Een aantal schreeuwde dat ze bewijs wilden zien, en ik schudde mijn hoofd en ging met luidere stem door:

‘Ik heb de V in zijn nek zelf gevoeld, maar hij heeft goed zijn best gedaan om nagenoeg alle bewijzen van zijn maskering te vernietigen. Toch is er nog wel iets van over. Zodra de tijd rijp is, zullen de Blackcoats die informatie naar buiten brengen en bewijzen dat de man die zich Daxton Hart noemt – de man die onze levens beheerst, de machtigste man van het hele land – een bedrieger is.’

Ik moest de laatste woorden echt in de microfoon schreeuwen om boven de verontwaardigde kreten van het publiek uit te komen. Vanuit mijn ooghoek zag ik Knox goedkeurend knikken, al glimlachte hij nog steeds niet. Maar dit was voldoende. We waren het nu in elk geval ergens over eens, namelijk dat de waarheid vertellen – de volledige waarheid – uiteindelijk zou helpen om de rebellen de overwinning te bezorgen.

‘Dit land behoort toe aan het volk, niet aan de regerende bovenlaag,’ riep ik boven alle commotie uit. ‘Wij zijn de meerderheid, wij zijn degenen voor wie hun beleid en beslissingen gevolgen hebben, terwijl ze zichzelf constant boven de wet verheffen. Ze maken er een sport van de laagste rangen uit te moorden. Ze leven in luxe terwijl mensen van rang II en III verhongeren. En wij hebben de macht om ze tegen te houden.’

Maar niet één keer in al die jaren dat de Harts en de ministers van de Unie dit land leiden, zijn we gezamenlijk in opstand gekomen om iets tegen dit onrecht te doen. Nu hebben we die kans. Het is onze verantwoordelijkheid om samen te strijden tegen deze monsters – tegen deze bedriegers die onze regering vormen. Dit is óns land, en we moeten het terugpakken voordat de man die zich Daxton Hart noemt het volledig te gronde richt.’

Eindelijk steeg er een krachtig gejuich op uit het publiek, en ik blies mijn adem in één keer uit. Mijn handen trilden, mijn hart bonkte, maar het leek alsof ik zweefde. Maar ik was nog niet klaar, en het volgende deel zou een stuk minder eenvoudig zijn. Knox en ik waren het er lang over oneens geweest, we hadden er dagenlang over gediscussieerd, maar uiteindelijk betekende de waarheid vertellen ook dat we de echte Lila Hart de hand moesten reiken.

‘Daxton zal jullie proberen wijs te maken dat elk woord wat ik zeg gelogen is,’ ging ik verder. ‘Hij zal om bewijzen vragen. Hij zal zeggen dat dit een truc is, een manier om zieltjes te winnen. Hij zal volhouden dat ik niet meer ben dan een marionet in handen van de Zwarte Rebellenleiders. Maar de enige echte marionet in dit hele verhaal is Lila Hart. Ik heb de speeches gezien die ze sinds de Slag om Elders heeft gegeven. Ik heb haar oproepen tot vrede gehoord. En wij, de Blackcoats, zullen doen wat we kunnen om ervoor te zorgen dat er geen druppel bloed meer vloeit in deze oorlog. Maar als vrede betekent dat we ons gewonnen geven zodat de regering ons kan executeren, alleen maar omdat we vechten voor onze vrijheid en voor de vrijheid van degenen die niet voor zichzelf kunnen opkomen, dan lijkt me dat geen optie. Vrede zonder vrijheid is gevangenschap. Onder-

drukking. Ze kunnen proberen ons bang te maken. Ze kunnen onze dierbaren bedreigen, ons bedreigen met de dood, maar uiteindelijk hebben we geen leven als we niet zelf kunnen beslissen hoe we dat leven willen leiden.’

Ik ademde even in en ging verder: ‘Ik neem Lila niets kwalijk. Als ze kon, zou ze hier naast me staan en deze speech een stuk welbespraakter geven dan ik dat ooit zal kunnen. En daarom wil ik haar nu zeggen...’ Ik keek rechtstreeks in de camera. ‘Je bent niet alleen. Wat het ook is waarmee Victor je chanteert, wat het ook is waarmee hij voor elkaar krijgt dat je doet wat hij zegt, wij weten dat het niet jouw woorden zijn, dat het niet is wat jij zelf gelooft. En we zullen er alles aan doen om je te helpen, net zoals we er alles aan doen om het volk te helpen. Je bent een van ons, en we zullen je niet vergeten.’

Weer een pauze om alles te laten doordringen. De inwoners van Elders gaven weliswaar geen moer om Lila, maar de rest van het volk deed dat wel, en zij moesten weten dat ze alleen maar een marionet was. Niet dat het genoeg zou zijn om al Daxtons tegenwerpingen te ontkrachten, maar misschien was het voldoende om in elk geval wat twijfel te zaaien.

‘Maar luister: dit gaat niet om Lila,’ zei ik tot slot. ‘Het gaat niet om mij, en zelfs niet om Victor Mercer die zich voordoeft als Daxton Hart. Het gaat om jullie – om iedereen die hier, op dit moment, naar kijkt. Het gaat om jullie toekomst, jullie familie, jullie gezondheid, jullie geluk en jullie dromen. Ons hele leven gaan we gebukt onder de dictatuur van een man die zich voordoeft als een vriend. We hadden geen enkele manier om hem ten val te brengen en de vrijheid terug te eisen die Amerikanen honderd jaar geleden nog genoten. Maar de Zwarte Rebellen hebben